



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-9 У 11846/16
18.12.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Мире Стевић Капус и Зоране Брајовић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Бјелановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца А.А. и Б.Б. из ..., ..., поднетој против Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Нови Сад, чије предмете је преузело Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Нови Сад, ради поништаја решења, број: 200-436-04-00597/2014И2001 од 20.06.2016. године, у правној ствари пореза на пренос апсолутних права и ослобађања од пореза на пренос апсолутних права, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.12.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Нови Сад, број: 200-436-04-00597/2014И2001 од 20.06.2016. године, и предмет **ВРАЋА** Министарству финансија Републике Србије, Сектору за другостепени порески и царински поступак, Одељењу за другостепени порески поступак Нови Сад на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужилаца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Нови Сад 2, број: 436-00/843п424 од 16.06.2014. године, којим се у ставу I диспозитива В.В. ослобађа пореза на пренос апсолутних права у износу од 77.489,21 динара на извршен пренос апсолутних права купцу Б.Б. из ..., за куповину првог стана у сразмери у односу на сусвојински део који купац купује, за површину од 36,67 м², на основу члана 31а

Закона о порезима на имовину. Ставом II диспозитива пореском обвезнику В.В. утврђен је порез на пренос апсолутних права за стан у ..., ..., у површини од 41,33 м² и то за купца Б.Б. у површини од 15,33 м² и за купца А.А. у површини од 26 м², у износу од 87.336,49 динара, обрачунато на пореску основицу у износу од 3.493.459,58 динара. Утврђени износ пореза плаћа се у року од 15 дана од дана достављања решења на рачун и спозивом на број наведен у диспозитиву овог решења. На износ мање или више плаћеног пореза и спорених пореских давања обрачунава се и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто. Ако порески обвезник не плати утврђени износ пореза у законском року, наплата доспелог а неплаћеног пореза извршиће се принудним путем. Трошкови поступка принудне наплате и посебне једнократне таксе на принудну наплату пореза у висини од 5% од износа доспелих а неплаћених обавеза а која се обрачунава и приписује главном дугу на дан почетка поступка принудне наплате, падају на терет обвезника. Б.Б. и А.А. на које је пренето апсолутно право, јемче солидарно за плаћање пореза на пренос апсолутних права. Жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 18.08.2016. године, тужиоци су оспорили законитост решења туженог органа наводећи да је промет у конкретном случају извршен на основу уговора о купопродаји непокретности, који је закључен између В.В. из ... као продавца и Б.Б. као купца 2/3 и А.А. као купца 1/3 дела некретнине, стана површине 78 м² у ..., ... број ..., који уговор је уверен у Општинском суду у Новом Саду дана 26.03.2008. године, под бројем Ов.І ... Оспоравајући законитост решења туженог органа навели су да је Пореска управа на штету права купца првог стана стала на становиште да се право на рефундацију пореза на пренос апсолутног права може остварити у односу на површину до 40 м² + 15 м² само сразмерно величини сувласничког удела. Тужиоци се у циљу остваривања права на ослобађање од пореза на пренос апсолутних права позивају на праксу и пресуде Управног суда и Врховног суда Србије. Са изнетих разлога предложили су да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно члану 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Из стања у списима предмета произлази да је првостепени орган у поновном поступку а поступајући по примедбама из решења другостепеног органа, број: 413-0329/2010 од 26.05.2014. године, утврдио да тужиља Б.Б. купује 2/3 стана

(52 м²) те сразмерно томе има право на пореско ослобођење од 26,67 м² (за себе – тј. 2/3 од 40 м²) и 10 м² (за члана породичног домаћинства, тј. 2/3 од 15 м²), што укупно износи 36,67 м², док постоји пореска обавеза за површину од 15,33 м² стана (52 м² – 36,67 м²). Првостепени орган утврдио је да тужилац А.А. није тражио пореско ослобођење, па се за његов део плаћа порез (на 1/3 стана, тј. 26,00 м²). Даље је првостепени орган увидом у списе предмета констатовао да је навод пуномоћника странака од 09.06.2014. године, дат у поступку канцеларијске контроле да је истекао законом предвиђени рок од 60 дана у којем је надлежни порески орган имао право да утврди пореску основицу и висину тржишне вредности, основан, јер је пореска пријава поднета дана 04.04.2008. године, да су сада донета првостепена решења која су поништена и предмет враћен на поновни поступак и одлучивање, те како се према одредбама члана 259. став 1. Закона о општем управном поступку поништавањем решења поништавају и правне последице које је то решење произвело, поступак утврђивања пореске основице враћен је на почетак, у фазу када иста није утврђена. Сходно изнетом, првостепени орган је сагласно члану 27. став 2. Закона о порезима на имовину утврдио цену 1 м² у висини уговорене цене од 1025,64 евра, што прерачунато у динаре (према средњем курсу од 82,4125 динара на дан овере уговора тј. на дан 26.03.2008. године) износи 84.526,00 дин./м², да укупна тржишна вредност за 78 м² стана износи 6.593.028,00 динара, да пореско ослобођење за 36,67 м² износи 77.489,21 динара. У поступку по жалби тужени орган закључио је да је решење првостепеног органа правилно и законито, те да је првостепени орган пореску основицу утврдио у висини уговорене цене, која је према одредбама члана 27. став 1. Закона о порезима на имовину и најнижа пореска основица, те правилно применио одредбе материјалног права. У погледу навода жалбе којима се истиче да Закон о порезима на имовину не повезује право на ослобођење за сусвојину и сувласнички удео, као и да је ожалбеним решењем нанета штета жалиоцима, тужени орган је позивајући се на одредбу члана 31а Закона о порезима на имовину и члан 31б истог Закона, закључио да на пренос права својине купцу који за себе и за чланове свог породичног домаћинства купује 2/3 идеалног дела свог првог стана на територији Републике Србије по основу купопродајног уговора закљученог 26.03.2008. године, ако су испуњени прописани услови, право на ослобођење од пореза на пренос апсолутних права остварује у сразмери и у односу на сусвојински део који купује. Са изнетих разлога, тужени орган је применом члана 151. Закона о пореском поступку и пореској администрацији одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Полазећи од напред изложеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, по оцени Управног суда, оцена туженог органа о правилности и законитости решења првостепеног органа у делу који се односи на признавање пореског ослобођења по основу куповине првог стана у ситуацији када се као купац појављује више физичких лица сразмерно њиховим својинским уделитема на предметном стану нема упориште у списима предмета достављеним уз одговор на тужбу и одредбама чл.31а став 1. Закона о порезима на имовину (“Службени гласник РС” бр. 26/2001...57/12), која је била на снази у време настанка пореске обавезе.

Наиме, одредбом члана 31а став 1. Закона о порезима на имовину

(„Службени гласник РС”, бр. 26/01...57/12), прописано је да се порез на пренос апсолутних права не плаћа на пренос права својине на стану или породичној стамбеној згради, односно својинском уделу на стану или породичној стамбеној згради физичком лицу које купује први стан, за површину која за купца првог стана износи до 40 м² и за чланове његовог породичног домаћинства који од 01. јула 2006. године нису имали у својини, односно сусвојини стан на територији Републике Србије до 15 м² по сваком члану, под условом да је купац првог стана пунолетни држављанин Републике Србије, са пребивалиштем на територији Републике Србије, и да купац првог стана од 01. јула 2006. до дана овере уговора о купопродаји на основу кога купац стиче први стан, није имао у својини, односно сусвојини стан на територији Републике Србије. При том се под појмом стана подразумевају стамбени објекти, економски дељиве целине у оквиру тих објеката, као и власнички удели на тим добрима.

Одредбом члана 29. став 1. истог закона, прописано је да пореска обавеза настаје даном закључења уговора о преносу апсолутних права, односно о давању грађевинског земљишта у закуп из члана 23. став 2. овог закона. Ставом 8. истог члана закона прописано је да ако уговор о преносу апсолутног права, уговор о закупу, одлука суда, односно решење надлежног управног органа или други правни основ преноса права из члана 23. до 24а овог закона, нису пријављени или су пријављени неблаговремено, сматраће се да је пореска обавеза настала даном сазнања надлежног пореског органа за пренос.

Одредба члана 38. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС” бр. 47/2013) који је ступио на снагу 30.05.2013. године прописује да порез на наслеђе и поклон, односно порез на пренос апсолутних права, за чије утврђивање је поступак започет по прописима који су важили до дана ступања на снагу овог закона, утврдиће се применом закона који је био на снази у време настанка пореске обавезе.

У конкретном случају из стања у списима предмета и образложења оспореног решења произлази да је промет извршен на основу уговора о купопродаји непокретности, који је закључен између продавца В.В. из ... и купаца А.А. и Б.Б. , обоје из ..., о куповини стана површине 78 м² у ..., ...број ..., где 2/3 дела некретнине купује Б.Б. а 1/3 дела некретнине купује А.А. . Уговор је оверен у Општинском суду у Новом Саду дана 26.03.2008. године, под Ов.І бр..... Надаље из списка предмета произлази да је купац стана овде тужиља, Б.Б. дала изјаву да купује први стан за себе и чланове свог породичног домаћинства, да је поднела пореску пријаву на обрасцу ППИ-4 која је првостепеном органу предата дана 04.04.2008. године, те да се у списима налази документација неопходна за остваривање права на пореско ослобођење из члана 31а Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, бр. 26/01...57/12).

Из наведеног произлази да је у конкретном случају у смислу одредбе члана 29. став 1. Закона о порезима на имовину пореска обавеза настала дана

26.03.2008. године, због чега се у конкретном случају има применити одредба члана 31а Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС", бр. 26/01...57/12).

Полазећи од изложеног основано се, по оцени Управног суда тужбом указује да је приликом доношења оспореног решења повређен закон на штету тужилаца, због тога што је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења погрешно примењено материјално право, односно одредба члана 31а став 1. Закона о порезима на имовину, од стране првостепеног органа, а што је тужени орган пропустио да правилно оцени. Имајући у виду цитирану законску одредбу члана 31а Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС", бр. 26/01...57/12), која је била на снази у време настанка пореске обавезе а како се и својински удео на стану сматра станом, то по оцени суда тужиља испуњава услове за пореско ослобођење у целини, односно за 40 м², имајући у виду да је уговором о купопродаји стекла сусвојински удео на стану у површини од 52 м², као и за дете као члана породичног домаћинства за 15 м², а не сразмерно сусвојинском уделу тужиље односно 10 м², како је то признато решењем првостепеног органа. Стога се не може, по налажењу суда прихватити као правилан став туженог органа, изнет у образложењу оспореног решења да се право на ослобођење од пореза на пренос апсолутних права остварује у сразмери у односу на сусвојински део који купује односно 2/3 идеалног дела свог првог стана по основу купопродајног уговора закљученог 26.03.2008. године, будући да овакав став нема упориште у закону, јер се сусвојина и висина власничког удела ни у једној одредби закона не везују за проценат права на пореско ослобођење.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09) и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да поступи у свему у складу са правним схватањима и примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди, а сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
18.12.2018. године, III-9 У 11846/16

Записничар
Снежана Бјелановић,с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МД